לר' אליעזר מה תהא עליהן יאכלו נקודין או קליות או ילושו במי פירות או [א] תתחלק לעיסות ובלבד שלא יהא [ב] כביצה במקום אחד ואמר עולא מה טעם גזירה שמא יביא קב חולין טמאים ממקום אחר וקב ועוד ממין זה סבר איבטלינהו ברובא וכיון דאיכא האי משהו מצא מין את מינו וניעור א"ל אם טומאה עוררת טומאה טהרה עוררת טומאה: איתיביה [ד] [א]אפר כשר שנתערב באפר מקלה הולכין אחר הרוב לטמא ואי רובא אפר מקלה [ג] הוא לא מטמא ואי אמרת טומאה כמאן דאיתיה דמי נהי דבמגע לא מטמא לטמא במשא הא איתמר עלה אמר ר' יוסי ברבי חנינא טהור מלטמא במגע [ב]אבל מטמא במשא [ה]והאמר רב חסדא [ג]נבילה [ו] בטילה בשחוטה שאי אפשר [ז] לנבילה שתיעשה שחוטה נהי דבמגע לא מטמא לטמא במשא א"ל אתון בדרב חסדא מתניתו לה אנן בדר' חייא מתנינן לה תני [ד]ר' חייא נבילה ושחוטה בטילות זו בזו ואיתמר עלה אמר ר' יוסי ברבי חנינא טהור מלטמא במגע אבל מטמא במשא והא [ח] דתנן רבי אליעזר בן יעקב אומר [ה]בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ונפטרה מן הבכורה ותני רבי חייא [ו]אינה מטמאה לא במגע ולא במשא [ט] אמאי דנהי (ל) במגע לא מטמא תטמא במשא אישתיק דלמא [מ] (ודאי) שאני הכא דהויא לה [ז]טומאה סרוחה [נ] הניחא לבר פדא [ח]דאמר טומאה חמורה עד [ט]לגר וטומאה קלה עד לכלב הא (כ) לא חזיא לגר אלא לר' יוחנן דאמר אחת

אלא לר"א דאמר שאני אומר מי חשבינן להו כטהורין לגמרי וקאמר יאכלנו נקודים או ילושו: **מה טעם.** לא חשבינן להו חולין גמורין [י] לרבנן כיון דבטלה [יא] לר"א הואיל ואית ליה שאני אומר: **גזירה שמא יביא כו'.** דאי חשבינן להו טהורין לגמרי איכא למיחש כי הוה ליה קב שאר חולין טמאין מייתי [יב] לה ומערב לה בקב ועוד ממין זה וקסבר (ג) [יג] איבטלה לקב קמא ברובא דהאי קב ועוד וכיון דאיכא בהאי קב ועוד משהו אחד ממאה טמא מן התרומה טמאה שנפלו שם ובטלינן עכשיו מולא טמא ראשון את טמא שני וניעור מתורת [יד] טהורה ומצטרף עם זה והוו להו פלגא ופלגא ולא מיבטל. אלמא טומאה שבטלה חוזרת וניעורה מתורת טהרה: **א"ל אם טומאה עוררת את טומאה טהרה יעורר את הטומאה.** בתמיה. כלומר מים שבקדרה שטהורים היאך יעוררו מים שבגיר לטמא: **איתיביה.** לרבי ירמיה: **אפר כשר.** של פרה אדומה: **אפר מקלה.** אפר דעלמא: **לטמא.** את הנוגע בה כדכתיב והנוגע במי הנדה יטמא (במדבר יט): **ואי אמרת טומאה.** המתבטלת ברוב לא בטלה לגמרי אלא כמאן דאיתיה דמי דאי משכחת טומאה אחריתי מצטרפת בהדה נהי דהאי אפר [טו] במגע לא מטמא דכיון דרובו טהור אמרינן באפר מקלה נגע שהוא הרוב אבל במשא מיהא ליטמא דהא מ"מ הטומאה נשא והסיט וקי"ל דמי חטאת ואפר חטאת מטמאין במשא בפ"ק דיומא (דף יד.): [טז] **בטילה בשחוטה.** חתיכת נבילה שנתערבה בשתי חתיכות שחוטות בטלה נבלה ברוב מלטמא דמין בשאינו מינו בטל והאי מין בשאינו מינו הוא: **דאי אפשר לשחוטה שתיעשה נבילה.** [יז] ומאן דגרים שאי אפשר לנבילה שתיעשה שחוטה שבשתא היא דהא אפשר לנבילה שתהא לה תורת שחוטה שלא תטמא כלום כגון כי מסרחא לה [יח] פרחה טומאה מינה כדאמרינן לקמן (ע"ב) הסריחה לגר קרויה נבילה והכי מפרש במנחות בפרק הקומץ רבה (כג.): ואי אמרת טומאה שבטלה כמאן דליתא דמיא דאי משכחת טומאה אחריתי חוזרת וניעורה ה"נ נהי דבמגע לא מטמא דלא אולינן אחר [יט] חתיכת נבילה [כ]בשתים דשחוטה: **אינה מטמאה לא במגע ולא במשא.** ואוקימנא לעיל משום ביטול ברוב נגעו בה ואי טומאה המתבטלת ברוב כמאן דליתא דמי תטמא במשא: **טומאה חמורה.** דהיינו משא: **עד לגר.** עד שהיא ראויה לאכילת גר תושב אבל אם סרחה ואינה ראויה לגר תו לא מטמאה במשא אבל

סבר אבטלינהו ברובא. תימה מה יועיל הא אין מבטלין [איסור] לכתחלה ואפי' שוגג אם בטלו אינו מבוטל למ"ד בגיטין (דף נד:) נפלו ונתפלעו בין בשוגג בין במזיד לא יעלו מיהו איכא למ"ד התם בשוגג יעלו ושמא הא חשיב שוגג כשסבור שמותר לבטל: **ואי** אמרת טומאה כמאן דאיתיה כו'. מתוך פי' הקונטרס משמע שבא לדקדק דאין טומאה עוררת טומאה מדחשבינן טומאה כמאן דליתא וזה אינה סוגית הש"ס שיבא אביי להקשות על עצמו [כ] דפי' דטומאה עוררת טומאה ועוד דמיקשי ליה ממתני' אלא אפילו לא חשיבא טומאה כמאן דליתא מ"מ בדין הוא על טומאה שעוררת טומאה [כא] דלאי נמי לא הויא טומאה כמאן דליתא: **נבילה** בטלה בשחוטה. ומסיק לענין מגע אבל לענין משא מטמא ועל כרחין בשים בנבילה כזית במקום אחד דאי לאו הכי במשא [כב] לא מטמא כדמוכח בהעור והרוטב (חולין קכד.) דשני חצאי זיתים דנבילה שתחבם בקיסם אפילו הולין והביא כל היום כולו טהור אלא היכא דמרודד ודבוק זה בזה קצת ותימה אי דנגע בכל הזיתים אמאי טהור דאפי' נגע בכולו משמע דטהור דומיא דמשא ומיהו היכא דלא נגע כולו בבת אחת אלא נגע בזה וחזר ונגע בזה אפשר דטהור כיון דבכל פעם שנוגע אין יודע [כג] שיהא נוגע בטומאה ולא הוי נמי ספק טומאה ברשות היחיד כיון דבטלה ברוב [כד] ועוד יש לפרש כשנימוח הכל יחד נבילה ושחוטה והוי כמו מרודד ואתיא שפיר אפי' לר"ע דהעור והרוטב (ג"ז שם) דלאע"ג דפליג התם אפי' במרודד דלא מטמא במשא היינו בעור אבל במרודד בקיסם אפילו ר"ע מודה כדקאמר התם ומודה ר"ע בשני חצאי זיתים שתחבם בקיסם והסיטן שהוא טמא ומוקי ליה במרודד ואפילו לא יהא הסיטן דהתם דוקא אלא אפי' במגע מטמא דאי במגע לא מטמא לא הוה מטמא במשא מ"מ בהאי דהכא לא מטמא במגע דבטל ברוב וקצת תימה דכיון [כה] דחשיב הכא חיבור במרודד בקיסם מההוא טעמא דמטמא במשא משום דטומאה כמאן דליתא דמיא מההוא טעמא גופיה תטמא במגע ויש לחלק וא"ת [כו] וכיון דלא אתי הכא לכלל מגע היכי מטמא במשא לר"ע וי"ל דה"מ כגון קולית חתומה שאין יכול ליגע או כגון שני חצאי זיתים על העור דפליגי ר' ישמעאל ור"ע אבל הכא דאיכא [כז] שם שיעור טומאה במקום אחד וכר מגע הוא אלא דאין ידוע איזהו בא לכלל מגע קרינא ביה וא"ת מאי שנא דלענין טומאת משא לא מהני ביטול ברוב משום דסוף סוף הרי נושא כזית נבילה ולענין איסור מהני דאפילו איסורין מבטלין זה את זה כדאמר ר"ל בפרק התערובות (זבחים דף עח.) דפיגול ונותר וטמא שבללן זה בזה ואכלן פטור לכ"ע [כח] א"א שלא ירבה מין על חבירו ויבטלנו ודייק מינה ש"מ איסורין מבטלין זה את זה משמע דבהיתר פשיטא לכ"ע דמבטל את האיסור וה"נ [כט] אם נימוחה הנבילה והשחוטה אע"ג דבמשא טמא יהיה פטור אפי' היה אוכל[ל] בכדי אכילת פרס אע"ג דמה נפשך הרי אכל כזית נבילה בכדי אכילת פרס וגבי גיד הנשה פריך בחולין (דף צט:) וליבטל ברובא ומשני בריה שאני משמע דאיסור מתבטל ברוב בכ"מ כי לא הוי בריה או את שדרכו וכל שדרכו וכסוף ביצה [לא] (דף לח.) גבי ליבטל מים ומלח לגבי עיסה מייתי עלה נתערב קב חיטין של חבירו בקביס שלו דנהי דלר' יהודה לא בטל לרבנן מיבטל בטיל וי"ל דלענין אכילה כל משהו ומשהו כשנכנס בבית הבליעה קמא קמא בטל ברוב היתר ודמי למגע כשנגע וחזר ונגע דטהור ולאע"ג דמסתבר דטומאת משא גופיה ליתא אלא מדרבנן דהא נתבטל ברוב מ"מ נהי דגזור רבנן לענין איסור דלא דמי מטעמא דפרישית: **הניחא** לבר פדא כו'. תימה אמאי לא פריך מההיא דר"ש דלעיל דימוק הולד עד שלא יצא [illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

עין משפט נר מצוה

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

[illegible]

Torah-Box.com diffusion du judaïsme aux francophones